

RELATS INCONNEXOS D'UNA VIDA BOHÈMIA

Davant el terror que li suposa estar-se hores i hores davant d'una pàgina en blanc, mentre la bateria del portàtil se li va consumint a una velocitat anormal, l'escriptor decideix aixecar-se i donar un tomb per l'habitació. Es prepara un cafè, mira per la finestra, es llegeix per sobre alguns articles de revistes prestigioses. Aixeca els ulls, es desespera, maleeix la seva pobra imaginació. S'acaba el cafè, apaga el portàtil i agafa una llibreta. Amb un llapis amb punta comença a rumiar un bon inici, una primera frase, un detall insignificant que li obri el camí a tot un univers personal. Recorda velles cites d'escriptors famosos i es desanima al saber que mai tindrà el seu talent. Intenta mirar dins seu per veure què hi pot trobar, però a part d'una llufa dissimulada no en surt res de valor. Finalment, rendint-se davant la inexorable realitat agafa l'abric i surt del pis. Plou. Quatre gotes, però plou. Sense saber què fer, s'asseu al replà de l'escala. Reflexiona. Es mira les sabates. Se n'ha de comprar unes de noves, aquestes ja estan molt gastades. Realment li fa bastant mandra, mentre no se li foradin no passa res. Finalment s'aixeca, ha sentit que algú també surt de casa seva i no vol que el vegin assegut a l'escala. Torna a entrar al pis a temps a què ningú el vegi. Es treu l'abric i les sabates i es torna a asseure davant l'ordinador. Intenta consultar les últimes notícies. No hi ha internet. Dona un cop suau carregat de malícia al teclat. La lletra p es torna a desenganxar. Ja és la quarta vegada en la última setmana. Hauria de parar de prémer les tecles tan fort. I de donar cops quan s'enfada amb el món. S'arriba els cabells amb les mans. Quines ganes té de marxar de vacances. On sigui. Com més lluny millor. Conèixer cultures mil·lenàries que tot just sabia que existien. Modificar temporalment el seu estil

Vincent Vega

de vida. Fugir del caos de la seva ciutat, pujar a l'últim pis d'un gratacels famós i cridar als quatre vents. Passejar per humides selves mentre sent a la llunyania el cant d'ocells exòtics, suar perdut enmig d'un desert remot, sentir el compàs de les onades salades sobre el seu cos. Sentir-se lliure, desfermat d'una vida que el té pres, la fatigant vida de l'escriptor autònom. Fa mesos que no té una bona idea. Ja no escriu els contes com abans. Quan era jove era capaç de passar-se la nit despert i de presentar un nou llibre a l'editorial el matí següent. Però potser pel fet que creu que ja ha esgotat tots els temes, o per les dures crítiques dels seus últims llibres pensa que ja se li han acabat els seus anys daurats. Potser podria començar a publicar a diaris, a revistes, sobre temes actuals, però mai li ha agradat treballar per una empresa. Intentar entregar l'escrit al termini acordat, que sigui d'una extensió bastant fixa... És molt millor prendre's el seu temps per escriure, deixar que la història decideixi quantes pàgines té, experimentar i veure cap a on pot dur.

Encara dubtant sobre si anar-se'n a dormir o no, sobretot després del cafè, decideix recuperar alguna de les seves antigues històries inacabades. Pàgines avorrides sobre contes vomitius que poden amagar detalls magnífics. Personatges carismàtics i ben definits que es poden salvar d'un relat que no duu enlloc. Una prosa àgil que contrasta amb la insípida història que s'explica. Tot això és la seva brossa, un cau de porqueria on s'hi poden trobar petits flaixos de genialitat.

Un nen petit, amb un abric negre mig destrossat i uns pantalons llargs que li descobreixen els talons treu el cap entre el munt de paperassa informàtica que té l'escriptor. Es mira el document, no sap si obrir-lo. Tem el pitjor. Finalment ho fa. La lentitud de l'ordinador el posa nerviós, aixeca el puny però es conté al

pensar en les conseqüències. Un cop el document s'obre, l'escriptor recorre llegint pel damunt la infància d'un nen de casa benestant, que viu en una casa amb un jardí enorme on pot córrer i perseguir el seu gos de sol a sol. Una infància idíl·lica com no n'hi ha moltes, però que es veu corrompuda per un fet abrupte. Potser és massa abrupte, pensa l'escriptor. Potser hauria d'allargar una mica la història per fer-li més amè al lector aquest canvi. Mentre l'escriptor s'ho rumia, el nen, que des de fa anys s'ha quedat sol, en un paràgraf oblidat en què està plorant a la seva habitació, se'l mira. És una mirada de nen, innocent. Amb uns ulls llagrimosos. Atrapat com està en una situació tan exasperant i maleint el seu creador per no acabar la seva història, surt del llit i passeja per l'estança. No pot fer res rellevant, necessita que l'escriptor escrigui la seva vida. Porta anys tancat en aquest món irreal, envoltat d'aquestes quatre parets de color blau cel, amb un munt de joguines escampades pel terra i el so d'una tempesta retronant en l'horitzó. Ja n'està fart.

L'escriptor, pràcticament decidit, comença a teclejar. Fa un paràgraf en menys de cinc minuts. El nen se n'adona que l'únic que ha fet ha sigut descriure amb més precisió la seva habitació. Ara hi ha tot de pintures per les parets, pintures que feia ell abans del gir de guió. Irrellevant. *És igual*, pensa l'escriptor, *són detalls d'una vida, no han de tenir un significat concret a la història*. Ni ell s'ho acaba de creure, però tot i així continua escrivint. Ara, damunt l'escriptori hi ha un rellotge. El nen s'hi apropa i se'l mira. Les busques no funcionen. El temps continua aturat. El nen ja comença a pensar que l'escriptor no sap enfocar el seu problema, no sap trobar un desenllaç adient.

L'escriptor s'aixeca, i en un gest que ell considera estrany però que per alguna qüestió li funciona es rellegeix les cinc línies des d'angles diferents. No li acaba

Vincent Vega

d'agradar. Intenta no caure en la temptació d'entrar en detalls i allargar massa el conte, però no ho pot evitar. Aquelles descripcions l'ajuden a entrar més a la història, a veure el món amb ulls de nen. L'escriptor es veu transportat a l'habitació si tanca els ulls, el nen albira algun dia arribar a ser l'escriptor.

Esperant una reacció del seu creador, agafa el rellotge. L'acaricia, el mou amb suavitat, somriu. Les busques continuen intactes, però de sobte, el rellotge desapareix. El nen torna a seure damunt del llit, i agafa la seva flauta. Una petita flauta de fusta, pintada d'un color blau cel que mai li ha agradat, que sona defectuosament. Es posa a tocar-la amb una perfecció gairebé absoluta. La dolça melodia que inunda aquelles quatre parets fictícies arriben a l'oïda de l'escriptor, que, il·lusionat, continua escrivint.

De sobte comença a ploure. Primer lleument, però al cap de poc amb força, acompanyada de llamps i trons. L'escriptor escolta el xim-xim de les gotes contra la finestra. Fa cinc dies seguits que plou. Es resigna. Sense pensar-s'ho, decideix que la tempesta de l'horitzó ja ha arribat a la casa, i fa caure un diluvi al seu món fictici. El nen s'espanta, però en un moment comença a somriure. Deixa de tocar la flauta i, després de mesos d'espera, surt corrents de l'habitació. Travessa el passadís, baixa les escales de dos en dos amb cautela i alhora entusiasmat i obre la porta de casa seva. Ara la pluja sona el doble de fort, i el somriure del nen també s'ha intensificat. El vent colpegen amb força la cara del nen. El porxo està inundat; l'aigua arriba fins al rebedor de la casa. El nen ho oblida tot. La mort de la seva mare, la pèrdua del prestigi de la família, el mal ambient que s'hi viu, la recaiguda del seu gos. Deixa de ser el nen tancat a l'habitació i passa a ser altre cop un infant sense problemes, amb tota la vida per endavant. L'escriptor somriu. Sap que la història no s'ha acabat. Que li queda un llarg camí,

Vincent Vega

d'alegries i resignacions, però aquell moment el fa sentir molt viu. Es recolza a la cadira satisfet i s'arrissa els cabells. Al fer-ho, nota que té els cabells humits.

[...]

Mentre l'escriptor regira un pou d'idees sense sentir la pluja amaina. Tornen a ser les quatre gotes del principi, tot i que ara són enormes, i reboten amb força contra l'ampit de la finestra. El martelleig de l'aigua en els bassals es pot confondre amb la percussió d'una batucada gens compenetrada. Els carrers, visibles per la pobra llum que destil·len els fanals, estan buits, descomptant el típic cotxe que aprofita l'escassa vigilància per passar-se del límit de velocitat. Els núvols es dissipen lleument, deixant entreveure algun estel que competeix sense gaire èxit amb la lluminària de la ciutat. L'últim tro de la nit irromp amb força ja lluny.

L'escriptor sospira. La carpeta on guarda tota la literatura defectuosa conté majoritàriament relats escrits en l'últim any. Es fixa en un document on només hi ha idees per a contes que mai van donar a llum. L'obre. Dues pàgines i mitja plenes de frases inconnexes que en el seu moment creia que eren molt potents però que ara, al llegir-les, se n'adona que són massa superficials, que volen dir alguna cosa d'una manera massa intencionada. El torna a tancar resignat.

En la seva vida ha passat varies etapes. Una primera era, quan era jove, bastant conservadora. S'inspirava -potser massa- en relats, poemes, cançons o pel·lícules que l'havien marcat i en feia històries semblants, totes recobertes d'un estil propi que creia que el definia. Després va venir un període més creatiu, en què es trencava la closca per crear històries surrealistes escrites amb enginy.

Vincent Vega

Possiblement fou la seva millor etapa. I no pas per l'èxit assolit, sinó perquè fou quan començà a gaudir realment de l'escriptura. S'hi podia passar hores. Tenia una llibreta on apuntava idees quan era fora, i una pissarra on feia esquemes dels seus personatges per no perdre's. Les frases absurdes que el van fer famós el divertien molt. Tot seguit, passà per una etapa més realista, fruit de diversos tipus de desenganys que havia patit. Deixà anar l'absurd, l'existencialisme i tota tesi filosòfica contemporània i creà històries a partir de successos del dia a dia. Creu que també fou una bona època. Els personatges estaven molt ben definits, es contradieien, tenien somnis, passions, pors, ambicions. Recorda com s'imaginava en aquell temps seure al bar on sempre esmorzava i imaginar-se tots els seus personatges de les diferents etapes al seu voltant, parlant del partit del dia anterior, o de la situació política del moment, o d'alguna experiència personal.

- Va ser fa uns tres anys. No, dos. Dos i mig. Bé, és igual. La policia m'havia estat seguint els últims dies com unes caparres. Quina pena que feien. Els hauríeu de veure dissimular quan jo me'ls mirava.- Howard Walthon va riure una mica.- En realitat crec que volien que jo sabés que em seguien.
- Eh, Rich, no fumis aquí. Està prohibit. No has vist el cartell?- es queixà Claire Marriche.
- Deixa'm estar.- digué en Richard encenent un cigar.
- Hauries de deixar-ho. No serveixen de res les classes a l'institut sobre els perills de fumar?- digué el doctor Rowan, amb una bata blanca amb identificador.

Vincent Vega

- Algú t'ho havia de dir. A més, als quinze anys tu també fumaves, he llegit el teu conte.
- Eh, Howard, passa'm la sal.- digué la Claire.
- Per a què la vols? No en necessites pas.
- Doncs tasta-ho. És fastigós. Estic per anar a la barra i queixar-me.

l com sempre feia, Claire Marriche s'aixecà i anà a la barra. Un cambrer jove, d'uns vint-i-un anys, que havia protagonitzat una trilogia de curts contes de la primera etapa de l'escriptor, va atendre-la molt amablement.

- Què vol?
- Hi falta sal.
- Això es menja sense sal.

Hi van haver uns segons de silenci. Claire es girà i mirà sarcàsticament cap a la taula. Algú començà a riure sota el nas, però va ser silenciats per Thomas Elderdich, un ancià d'uns vuitanta anys.

- M'és igual, jo vull sal. Això està insípid, no es pot menjar.- la Claire s'enfadà encara més.
- Si no t'agrada no ho demanis.
- Qui te penses que ets, tu?

L'escriptor s'aixecà i li demanà a la Claire que s'assegués. La Claire no li va fer cas, se'l va quedar mirant amb fredor. El cambrer li va mantenir la mirada amb cara de pòquer. La situació va ser interrompuda per l'entrada d'un nen d'uns cinc anys, amb un avió de joguina a la mà i fent sons imitant el reactor principal. Es deia Will, i era el protagonista del que creia que era el seu millor conte mai escrit. Pertanyia a la segona etapa. Tothom se'l mirà amb enveja. Un dia, durant una

Vincent Vega

de les converses imaginàries al bar, el Richard li havia fet la traveta. No tenia respecte per ningú.

- Hola.- va saludar ingènuament el nen.

Tot seguit, se n'anà a l'altra punta del bar, on hi havia els seus pares adoptius, dos ossos negres americans. Una història molt llarga.

- Escolta, si vols sal només cal que en posis, tu mateixa.- va dir-li el cambrer, netejant un got particularment brut.

La Claire ni se'l mirà. Tornà a la taula.

- I bé?- preguntà amb sarcasme el Taylor, un secundari molt bromista que casualment va ser l'únic supervivent del seu conte.
- Calla.- respongué la Claire, que agafà la sal, i mirant-se el cambrer se'n posà tanta com va voler.
- No siguis tan immadura.- va dir-li el vell.
- Què m'has dit?- la Claire deixà la sal i se'l quedà mirant fixament.

Els ulls mig clucs de l'ancià, un antic coronel sanguinari ja retirat que a l'acabar la guerra es penedí del que havia fet, no s'immutà. La seva mirada no era ni tan sols desafiant. En Howard es posà de la seva part.

- És veritat, mira com has reaccionat!

La Claire s'aixecà bruscament.

- Molt bé, Howard.- la Claire els tenia mania als que eren d'etapes diferents.- Qui et creus, tu? Un home de classe alta que mai li ha faltat de res, que sempre es fa el màrtir pels seus problemes matrimonials mentre gent com nosaltres està vivint sota un pont, sobrevivint com podem.
- Sí, clar, robant bancs.. i diligències.- digué en Howard, assenyalant amb la mirada un cowboy amb un ull de vidre.

- Si estiguessis tan desesperat també ho faries. No em jutgis, mai has tingut els problemes que he tingut jo.- va escopir la Claire.

Així fou com es formaren dos grups ben diferenciats, els de l'etapa surrealista, encapçalada per la Claire, i els de l'etapa realista, dirigida per el Howard. L'escriptor s'ho mirava entusiasmat. S'havia aixecat de la taula per no prendre mal. El cambrer, que era de la primera etapa, també va limitar-se a observar. En aquell instant, una física de partícules, molt inestable psíquicament, va començar a barallar-se amb un futbolista ja retirat que havia decidit escriure poesia. I així començà la batalla campal que indicava el retorn a la realitat. En aquell moment l'escriptor tornava a estar sol al bar, mirant les notícies en un petit televisor sense volum i acabant-se l'esmorzar.

L'escriptor, assegut a la seva cadira incòmoda, deixà de recordar aquells moments i pensà amargament en la seva última etapa. La de decadència. Havia escrit tres llibres de contes. L'últim, feia dos anys. La crítica l'havia deixat per terra, les vendes havien caigut i s'havia hagut d'empassar doloroses entrevistes en el que es mirava més el passat que el present. Però el pitjor de tot era que ell mateix creia que no eren gaire bons. Havia volgut unir els seus mons, unir les virtuts de les tres primeres etapes d'escriptura com una conseqüència de l'evolució d'un escriptor, però no havia pogut. Les històries no eren potents, i, de fet, li pesava bastant, el fet d'escriure. Quan escrivia, fins i tot quan era jove, buscava històries espectaculars -en diferents sentits-, però mai se li va ocórrer narrar un episodi que havia viscut. Nens que ho havien perdut tot, joves lladres, soldats en combat i ja retirats, astronautes psicòpates... Mai havia escrit sobre la seva experiència a la Universitat, ni sobre la seva relació amb algun familiar

difícil. Mai havia escrit sobre res del que li havia passat, i res del que havia aspirat a ser.

[...]

Són les tres de la matinada. El temps se li acaba. John McNormand ha de prendre una decisió. La suor li regalima cara avall, el pols se li multiplica, i la tremolor de la mà esquerra ha tornat amb més intensitat. Falten cinc minuts. Si no actua, tot haurà sigut en va. Per conseqüències una mica massa forçades des del punt del vista de l'escriptor, l'astronauta McNormand es troba en una situació límit. Si corre cap a la sala de ràdio de l'estació podrà avisar la Terra de l'asteroide abans que sigui massa tard, i si va cap a la cambra de control del reactor aconseguirà salvar-li la vida al seu millor amic. Finalment, surt de la cambra, i tomba a mà dreta.

L'escriptor sap que un cop surt de la cambra s'ha de dirigir cap a la dreta o cap a l'esquerra. Cap a una banda trobarà el camí per trobar i ajudar l'astronauta ferit, per l'altra, podrà avisar la Terra. L'escriptor ja sap cap a on va, però el John McNormand no, segons la història es mou per pur instint. Més enllà d'aquest últim paràgraf desastrós no hi ha res. A l'escriptor gairebé li fa vergonya escriure un conte tan malament. Tot i així, intenta arreglar-lo, sap que la idea és bona. Només ha de trobar l'enfoc correcte. Les paraules adequades. Una construcció psicològica més sòlida pel protagonista, i una maldat més relativa per l'antagonista.

El John es troba davant d'un passadís. Ha deixat enrere l'estança del paràgraf anterior. Porta sis mesos amb un dilema constant. Cap a on ha tombat? Quin és el seu destí? Ha estat esperant una resposta de l'escriptor des de llavors. Vol

saber quin tipus de persona és. No ho té clar, des que té la primera aparició, ja en la primera pàgina, es defineix com un seguit de contradiccions sense lògica, sense cap constant invariable que el mantingui fix en un objectiu concret. Ara, que ja s'olora l'esperat desenllaç, depenent de cap a on tomba, sabrà com és en realitat. Podrà donar una conclusió sòlida a la seva descripció, i estarà en pau amb si mateix. Però de moment l'escriptor no toca el teclat. El John es passeja pel passadís. Intenta veure per enèsima vegada cap a on el duu, però no es pot veure. Una frase més de l'escriptor i ja estaria. Però no ho veu clar. Es mira el relat amb una ganyota a la cara mentre s'acaba el quart cafè. Acaben de tocar les tres de la matinada.

Tot d'una, el John comença a caminar. Segueix pel passadís, decidit, amb la seguretat d'un exèrcit. Res no l'atura. Res no el fa dubtar. Al final comença a córrer. Se li forma un somriure d'orella a orella. Per alguna raó, encara que no en tingui cap pista, sap cap a on va. Sap què es trobarà al final. Sap què és més important per ell. El món, la família, l'amistat o la cobdícia? Deu faltar poc per arribar.

L'escriptor, però, mirant-s'ho des de la seva visió omnipresent, creu en aquell instant que és una solució massa fàcil. Sap que sigui on sigui que hagi arribat la seva descripció psicològica haurà quedat definida, tot i saber que en John no sap cap a on està anant. El gir de guió és massa poc sorprenent. O és algú que es mou pels sentiments, que entén que el món només representa les persones que estima, o es mou pel sentit comú i salva tot el món, un món d'injustícies, de pors, de guerres, de gent que no li importen. Després del que li ha fet el món, per què l'hauria de salvar? Tots els cops que ha estat trist, enutjat, perdut, ha tingut la família al seu costat. Mereix el món una segona oportunitat? Fins i tot un lector

Vincent Vega

no gaire hàbil sabia què hi ha al final del passadís. En aquests moments en John ja ho intueix.

En aquell instant, en John sent un petit soroll. S'atura. És com si fos una petita fuita. No ho entén. De sobte l'alarma s'activa. S'apaguen els llums del passadís i s'encenen unes bombetes vermelles que parpellegen mentre un so estrident deixa sord un John confós. L'escriptor somriu, creu que és el que necessita la història. I llavors arriba el fatídic moment. La història pren una altra dimensió, canvia radicalment, es torna visualment molt potent. Les parets de la nau s'esquerden. En John comença a córrer, pensant que arribarà a temps al final del passadís, però, en un segon que l'escriptor encara ha de redactar amb calma, l'estació, ja molt danyada, explota i en John es troba surant per l'espai. El silenci estrident i la negror absoluta el deixen atònit. No pot respirar, el vestit d'astronauta s'ha foradat a causa d'un tros de ferralla que, de fet, han infectat el braç d'en John. Està tremolant. La temperatura ha baixat moltíssim. En els últims moments de vida en John pot veure com l'estació en la que ha aspirat arribar tota la seva vida ara és pols d'estrelles. Però això li és igual. L'últim en el que pensa és en el Mick, que es deu trobar en la mateixa situació que ell. No ha pogut salvar-lo. Es sent ridícul, però, sobretot, encara més frustrat. Una última llàgrima se li desprèn de l'ull i sura enmig del cosmos insubstancial.

L'escriptor somriu, fa un gest de victòria. Però llavors hi cau. Tot i ser per ell un final adient, nota com si faltés alguna cosa. Necessita veure el John aconseguir el que vol. Necessita que acabi més bé. El final és fantàstic, aconsegueix girar la truita en un moment en què la història semblava acabada. La narració és molt poètica, molt ben aconseguida. Ha tingut un d'aquells rampells artístics que li tornen la fe en l'escriptura. Però no li agrada. El John mereix alguna cosa més.

Vincent Vega

Ha viscut en la seva memòria durant molts mesos, i tot i que no és una persona perfecta, encara que és un personatge amb qui no se sent gènt identificat i que per res del món s'hi faria si existís realment, té una necessitat, gairebé malaltissa, de donar-li, almenys en part, el que necessita. En John ha mort fa dos minuts de congelació surant per l'espai sense saber qui era.

[...]

L'escriptor s'ha passat tota la nit llegint velles promeses, divagant en la seva trajectòria personal, recordant bells moments a la vora del foc i el portàtil a la falda, discutint amb si mateix la validesa d'una frase. Ha repassat tots i cada un dels contes de la carpeta que li feia tanta por d'obrir, i ha arribat a una conclusió ferma. Fins i tot ell s'espanta de la seva decisió, li fa por de fer-ho. Li tremola la mà. Per uns moments es fa enrere. Però sap que algun dia ho ha de fer. Respira fondo. Mai ha escrit un conte que plasmés les seves gestes al món, però se n'ha adonat que tots els seus personatges, independentment de les disfresses amb les que els vesteix, són ell mateix. L'escriptor es veu reflectit a la pantalla d'un ordinador amb la bateria a punt d'esgotar-se, i veu entre les frases d'un conte fracassat com assenteix amb el cap. Mira el rellotge. Estranyat, suposant que les busques s'han avançat en el temps, corre les cortines per corroborar l'hora. Un raig de sol tímid però prou potent com per encegar-lo durant uns segons irromp al seu pis. Mentre el carrer s'omple del bullici del matí, l'escriptor tanca tots els documents. Sense immutar-se ni un moment, els selecciona tots i els elimina. Veu que ja ha acabat de ploure. Agafa l'abric i surt del pis. Al sortir al carrer, decideix tombar a l'esquerra, no com feia sempre, i busca algun bar que ja estigui

Vincent Vega

obert on pugui esmorzar. Després de caminar una estona, troba un petit local mig amagat entre dos edificis i hi entra. S'asseu en una taula, olora el perfum del cafè de bon matí, sent les cafeteres xisclant, gaudeix d'un bon entrepà. Pensa en el que farà després. Encara no ho sap. Però li és ben igual. El sol ja il·lumina el carrer, i un vel fi torna a encegar l'escriptor. Somriu. Per primer cop en molt de temps somriu de debò. Agafa el mòbil i comença a buscar vols. Es nota una cosa a la sabata. Se les mira. Se n'ha de comprar unes de noves, aquestes ja estan molt gastades.